

Mulțumiri

Există cineva, mai presus de toți ceilalți, căruia trebuie să-i mulțumesc pentru existența acestui roman, iar acesta este bunul meu prieten și neprețuitul Forrest Fenn: colecționar, învățat și publicist. Nu voi uita niciodată prânzul nostru, cu mulți ani în urmă, în Dragon Room din Pink Adobe, când mi-ai spus o poveste ciudată, dându-mi astfel ideea acestui roman. Sper că am folosit ideea respectivă la adevărata ei valoare.

După ce l-am pomenit pe Forrest, consider că este necesar să fac o precizare: personajul meu, Maxwell Broadbent, este în întregime fictiv. În ceea ce privește personalitatea, caracterul, etica și valorile familiale, cei doi sunt complet diferiți, fapt pe care doresc să-l subliniez pentru oricine ar avea impresia că recunoaște un *roman à clef* în această carte.

Cu mulți ani în urmă, un tânăr editor a primit un manuscris pe jumătate terminat, numit *Relicva*, de la un cuplu de scriitori necunoscuți; a cumpărat manuscrisul și le-a expediat scriitorilor o modestă scrisoare editorială, subliniind modul în care considera el că romanul trebuie rescris și terminat, scrisoare care i-a propulsat pe cei doi autori pe drumul

autorilor de bestselleruri, precum și spre un film de locul întâi în box-office. Acest editor era Bob Gleason. Îi datorez foarte mult pentru acele vremuri de început și pentru faptul că a îndrumat terminarea acestui roman. În aceeași măsură, aș dori să-i mulțumesc lui Tom Doherty pentru că a primit înapoi cu brațele deschise un fiu risipitor.

Aș vrea să-i mulțumesc aici incomparabilului domn Lincoln Child, cu adevărat jumătatea cea mai bună din parteneriatul nostru literar, pentru excelențele și pertinentele sale critici asupra manuscrisului.

Îi datorez multă recunoștință lui Bobby Rotenberg, nu numai pentru ajutorul susținut dat în privința personajelor și a poveștii, dar și pentru marea și îndelunga sa prietenie.

Vreau să le mulțumesc agenților mei, Eric Simonoff, de la Janklow & Nesbit din New York, și Matthew Snyder, din Hollywood. Îi mulțumesc lui Marc Rosen, pentru că m-a ajutat să dezvolt unele dintre ideile acestui roman, și Lyndei Obst, pentru felul în care i-a întrevăzut potențialul într-o prezentare de șapte pagini.

Îi sunt profund îndatorat lui Jon Couch, care a citit manuscrisul și a făcut multe sugestii utile, mai ales în ce privește instrumentele de luptă și armele de foc. Niccolò Capponi mi-a oferit câteva dintre ideile sale întotdeauna strălucite cu privire la mai multe scene dificile din carte. De asemenea, îi sunt dator lui Steve Elkins, care caută adevăratul Oraș Alb în Honduras.

Mai multe cărți mi-au fost de ajutor în timp ce am scris *Codicele*, mai ales cea a lui Redmond O'Hanlon, *In Trouble Again* („Din nou, probleme“), și *Sastun: My Apprenticeship with a Maya Healer* („Sastun: Ucenicia mea cu un tămăduitor maya“), de Rosita Arvigo, o carte excelentă, pe care i-o recomand oricui este interesat de medicina maya.

Fiica mea, Selene, a citit manuscrisul de mai multe ori și mi-a oferit observațiile ei de excepție, pentru care-i sunt profund recunoscător. Și vreau să-i mulțumesc soției mele,

Christine, și celorlalți copii ai mei, Aletheia și Isaac. Vă mulțumesc tuturor pentru dragostea cu care m-ați înconjurat tot timpul, pentru bunătatea și sprijinul fără de care această carte, ca și celelalte lucruri minunate din viața mea, nu ar exista.

1

Tom Broadbent trecu de ultimul colț al aleii șerpuite și-și văzu cei doi frați care așteptau deja în fața uriașelor porți din fier ale conacului Broadbent. Philip, nervos, își scutura scrumul din pipă, ciocănind cu ea într-unul dintre stâlpii porții, în timp ce Vernon apăsa cu putere de câteva ori pe sonerie. Casa se întindea în fața lor, tăcută și mohorâtă, înălțându-se de pe vârful unui deal precum palatul unui pașă, cu lucarnele, hornurile și turnurile aurite de lumina bogată a după-amiezii din Santa Fe, New Mexico.

– Nu e în firea tatei să întârzie, spuse Philip.

Își strecură pipa între dinții albi, apucând muștiucul cu un ușor clănțanit. Apăsă și el pe sonerie, își privi ceasul, își trase manșetele. Philip arăta aproape neschimbat, se gândi Tom: pipă din lemn de măceș, privire sardonică, obraji bine bărbieriți și îmbibați cu aftershave, părul pieptănat drept pe spate, deasupra unei frunți înalte, un ceas din aur care-i sclipea la încheietură, îmbrăcat în pantaloni gri și sacou bleumarin. Accentul său britanic părea să fie cu o idee mai slab. Vernon, pe de altă parte, în pantaloni de gaucho, cu sandale, părul lung și barbă, aducea neobișnuit de mult cu Isus Hristos.

– Iar joacă unul dintre jocurile lui cu noi, spuse Vernon, împungând soneria din nou de câteva ori.

Vântul șoptea printre pini, aducând cu el un iz de rășină caldă și de praf. Casa uriașă rămânea tăcută.

În aer plutea mirosul de tutun scump al lui Philip. Acesta se întoarse către Tom.

– Și cum mai merg lucrurile acolo, printre indieni, Tom?

– Bine.

– Mă bucur să aud asta.

– Tu ce faci?

– Grozav! Nici nu se putea mai bine.

– Vernon? Întrebă Tom.

– Totul e bine. Nemaipomenit!

Discuția se poticni, iar ei se priviră, după care-și întoarseră capetele, stânjeniți. Tom nu avusese niciodată prea multe de vorbit cu frații lui. O cioară zbură pe deasupra lor, croncănind. O tăcere stingheritoare se lăsă peste grupul din fața porții. După o pauză îndelungată, Philip apăsă din nou soneria de câteva ori și privi încruntat prin fierul forjat, apucându-se de bare.

– Mașina lui e încă în garaj. Cred că soneria e stricată. Trase aer în piept. Alooo! Tata! Alooo! Fiii tăi ascultători sunt aici!

Se auzi un scârțâit, în timp ce poarta se deschise un pic sub greutatea lui.

– Poarta e descuiată, anunță Philip, surprins. El nu lasă niciodată poarta descuiată.

– E înăuntru, ne așteaptă, zise Vernon. Asta-i tot.

Își proptiră umerii în poarta grea și o deschiseră, cu toată împotrivirea balamalelor. Vernon și Philip se întoarseră la mașini, pe care le parcară înăuntru, în timp ce Tom intra pe jos. Ajunse față în față cu casa: căminul copilăriei lui. Câți ani trecuseră de la ultima sa vizită? Trei? Se simți învăluit de senzații ciudate și contradictorii, în pielea adultului care se întorcea pe scena copilăriei sale. Era un conac din Santa Fe în adevăratul sens al cuvântului. Aleea cu pietriș șerpuia în

semicerc dincolo de o pereche de uși zăgăun¹ masive, din secolul al șaptesprezecelea, legate între ele prin plăci sculptate în trunchiuri de mesquite², cioplite manual. Casa în sine era o clădire joasă din chirpici, cu ziduri curbate, cu contraforturi sculptate, cu grinzi, traverse, nișe, portaluri și hornuri: o adevărată operă de artă, din punct de vedere al sculpturii. Era înconjurată de plopi și de o pajiste ca de smarald. Așezată în vârful unui deal, avea o pravești cuprinzătoare a munților și a deșertului înalt; luminile orașului și norii de furtună de vară se pierdeau deasupra munților Jemez. Casa nu se schimbase, dar părea diferită. Tom se gândi că poate el era cel care se schimbuse.

Una dintre ușile garajului era deschisă, iar Tom zări Mercedesul Gelaendewagen verde al tatălui său parcat într-o boxă. Celelalte două boxe erau închise. Auzi mașinile fraților săi scrâșnind pe alee și oprindu-se lângă intrarea principală. Aceștia trântiră portierele și se alăturară lui Tom, care stătea în fața casei.

Tocmai atunci, fiorul unei neliniști începu să se facă simțit în stomacul lui Tom.

– Ce mai așteptăm? Întrebă Philip, trecând de intrare și îndreptându-se spre ușile zăgăun.

Trase apoi hotărât clopoțelul de câteva ori. Vernon și Tom îl urmară.

Nu le răspunse decât tăcerea.

Philip, mereu nerăbdător, mai trase pentru ultima dată de clopoțel. Tom auzea sunetele profunde răspândindu-se prin casă. Semănau cu primele măsuri din *Mame*³ ceea ce, se gândi el, era tipic pentru simțul umorului tatălui său.

¹ Stil de construcție a porților, specific fermelor și conacelor de tip central-american. Acestea sunt confecționate în general din lemn, din două părți imobile, masive, în care sunt încastrate ușile mobile. (n.tr.)

² Nume purtat de mai multe specii înrudite de copaci, care trăiesc în zonele calde (chiar și deșertice). (n.tr.)

³ Musical de mare succes pe Broadway, jucat pentru prima dată în 1966. (n.tr.)

– Alo! strigă Philip prin mâinile făcute căuș.

Nimic, în continuare.

– Crezi că a pățit ceva? întrebă Tom. Sentimentul prevestitor de rău devenea mai puternic.

– Bineînțeles că nu are nimic, replică Philip, supărat. E doar unul dintre jocurile lui.

Bătu cu pumnul strâns în marea ușă mexicană, bubuind și zgâlțâind-o.

Privind în jur, Tom observă că grădina avea un aer neîngrijit, iarba nu era tunsă, iar buruienile răsăreau printre straturile de lalele.

– Mă duc să mă uit pe fereastră, spuse Tom.

Își croi drum printr-un gard viu de chamisa¹ tuns, pași pe vârfuri peste un strat de flori și aruncă o privire prin fereastra salonului. Ceva nu era deloc în regulă, dar îi trebuia un timp ca să-și dea seama ce anume. Camera arăta ca de obicei: aceleași canapele și fotolii înalte din piele, aceleași șemineu din piatră, aceeași măsuță pentru cafea. Dar deasupra șemineului, unde fusese un tablou mare, nu-și mai amintea care anume, nu mai era nimic. Își stoarse creierul. Să fi fost Braque sau Monet? Atunci, observă că statueta romană din bronz, care înfățișa un băiat și străjuia în stânga șemineului, dispăruse la rândul ei. Rafturile pentru cărți dădeau la iveală spații goale, acolo unde volumele fuseseră scoase. Încăperea era în dezordine. În spatele ușii care dădea spre hol putea zări gunoi împrăștiat pe jos, niște hârtie mototolită, o bandă de folie protectoare, o rolă de bandă pentru împachetat.

– Ce se întâmplă, doctore? veni plutind vocea lui Philip de după colț.

– Ai face mai bine să vii și să arunci o privire.

Philip își croi drum printre tufișuri cu eleganții săi pan-tofi Ferragamo, cu o expresie de enervare întipărită pe chip, iar Vernon îl urmă.

Philip aruncă o privire pe fereastră și rămase fără răsufare.

– Tabloul de Lippi, zise el, cel de deasupra canapelei. Lippi a dispărut! Și cel de Braque, de deasupra șemineului! A luat totul! Le-a vândut!

Vernon interveni:

– Philip, nu te neliniști. Poate că doar le-a împachetat. Poate că se mută. De ani de zile îi tot spui că e o casă prea mare și prea izolată.

Chipul lui Philip se destinse brusc.

– Da. Desigur.

– Poate că despre mutare e vorba, cu întâlnirea asta misterioasă, zise Vernon.

Philip încuviință și-și șterse fruntea cu o batistă din mătase.

– Cred că sunt obosit după zbor. Vernon, ai dreptate. Bineînțeles că le-au împachetat. Dar ce mizerie au făcut! Tata o să aibă o criză, atunci când o să vadă.

Cei trei fii stăteau în tufăriș, în tăcere, privind-se. Sentimentul de neliniște al lui Tom ajunsese la cote înalte. Dacă tatăl lor se muta, o făcea într-un mod ciudat.

Philip își scoase pipa din gură.

– Ce ziceți, credeți că e tot una dintre micile lui provocări la adresa noastră? Un mic puzzle?

– Eu intru cu forța, anunță Tom.

– Alarma.

– La naiba cu alarma!

Tom ocoli clădirea, îndreptându-se către spatele casei, iar frații săi îl urmau. Se cățără pe un zid, dând într-o grădiniță închisă, cu fântână. Fereastra unui dormitor se afla la nivelul ochilor. Tom se chinuie să scoată o piatră din stratul de flori.

¹ Plantă decorativă, care crește sub formă de tufișuri, cu flori galbene sau de un alb strălucitor. (n.tr.)

Merse cu ea în dreptul ferestrei, se propti pe picioare și o ridică la nivelul umărului.

– Chiar ai de gând să spargi fereastra? îl întreba Philip. Ce amuzant!

Tom aruncă piatra, iar aceasta zbură prin fereastră. Cât timp se auzi clinchetul sticlei sparte, cu toții așteptară, ascultând atent.

Tăcere.

– Nici o alarmă, constată Philip.

Tom scutură din cap.

– Nu-mi place asta.

Philip privea prin fereastră spartă, iar Tom observă cum fața i se luminează subit. Philip scoase o injură și, într-o clipă, se saltă prin rama ferestrei sparte, cu tot cu pipă și cu pantofii Ferragamo.

Vernon privi spre Tom.

– Ce l-a apucat?

Fără să răspundă, Tom se cățără pe fereastră. Vernon îl urmă.

Dormitorul arăta ca și restul casei: golit de toate operele de artă. Era mizerie: urme murdare de pași pe covor, gunoi, folie protectoare și polistiren pentru împachetat, pe lângă cuie și bucați de mobilă tăiate cu fierăstrăul. Tom se duse pe hol, dar acolo unde își amintea că se aflaseră un Picasso, un alt Braque și o pereche de stele maya nu mai era nimic. Toate dispăruseră.

Cu un sentiment crescând de panică, îndrăzni să înainteze de-a lungul holului, oprindu-se în dreptul arcadei din-spre salon. Philip era acolo, stând în mijlocul camerei, privind în jur, cu chipul foarte palid.

– I-am spus de atâtea ori că asta o să se întâmple. Era extrem de neglijent, ținând toate lucrurile astea aici! Al naibii de neglijent!

– Ce? strigă Vernon, alarmat. Ce este, Philip? Ce s-a întâmplat?

Philip răspunde, cu vocea în agonie abia auzindu-se puțin mai tare decât o șoaptă.

– Am fost jefuiți!...